

niedziela, 12.05.2024

NIEDZIELNE spotkanie ze SŁOWEM BOŻYM, (12.05.2024).

Wędrowka ku niebu

"Powierzono Mu panowanie, chwałę i władzę królewską, a służyły Mu wszystkie narody, ludy i języki".Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie. Jezus wywyższony po prawicy Ojca jest gwarantem owocności misji Jego uczniów.

Kontekst

Fragment Mk 16,15-20 stanowi koniec Ewangelii według św. Marka. Jego treścią są ostatnie słowa Jezusa kierowane do swoich uczniów, opis wniebowstąpienia oraz reakcja uczniów na słowa Jezusa. Ze względu na treść perykopę tę możemy podzielić na trzy części:

1. 15-18 – nakaz Jezusa

w. 19 – opis wniebowstąpienia

w. 20 – reakcja uczniów i asystencja Pana Choć adresaci wezwania Jezusa nie są w naszym tekście explicite wzmiankowani, to jednak na podstawie kontekstu poprzedniego (w. 14) możemy wnioskować, że Jezus kieruje swoje słowa do jedenastu Apostołów. Czas akcji zostaje także wcześniej określony w w. 9 – jako pierwszy dzień tygodnia. Miejsmem akcji - choć nie jest to wyraźnie wzmiankowane w tekście – jest Jerozolima. Wyraźnie brak tu ciągłości z kontekstem poprzednim, gdzie mowa jest o tym, że Jezus podąża do Galilei (w. 7).

Perykopa Mk 16,15-20 stanowi zwartą całość. Wezwanie Jezusa w wersecie 15 (idźcie, głoscie Ewangelię) łączy się z wypełnieniem w w. 20 (poszli, głosili Ewangelię) stanowiąc wyraźną inkluzję.

Analizowana perykopa wchodzi w skład dłuższego tekstu tzw. „zakończenia kanonicznego” – Mk 16,9-20, który przez wielu egzegetów uważany jest za późniejszy dodatek do Ewangelii Markowej. Choć fragmentu tego nie ma w najważniejszych rękopisach starożytnych a styl jest odmienny od wcześniejszej narracji, to jednak Kościół uznał ten tekst za natchniony i kanoniczny. Znajduje się w nim opis spotkania Zmartwychwstałego z Marią Magdaleną i brak wiary uczniów na jej świadectwo (Mk 16,9-11), opis spotkania Jezusa z dwoma uczniami w drodze do wsi i brak wiary w ich świadectwo (Mk 16,12-13) oraz opis spotkania Zmartwychwstałego z Jedenastu Apostołami (Mk 16,14). W tym fragmencie aż cztery razy zostaje podkreślona niewiara uczniów o świadectwo o zmartwychwstaniu Jezusa. Sam Jezus wypowiada mocne słowa wobec Jedenastu zarzucając im niewiarę i zatwardziałość serca (Mk 16,14). Ci, którzy byli przez Jezusa powołani i którzy towarzyszyli Mu w Jego publicznej działalności są przedstawieni jako załękni, smutni, pozbawieni nadziei, zatwardziali w swym sercu i sceptycznie nastawieni do świadectwa o Zmartwychwstałym. W takim momencie przychodzi do nich Jezus, aby ich umocnić, skierować do nich słowa pociechy i wyznaczyć zadania. Jezus nie obraża się na ich postawę lęku i braku zaufania. Pragnie obdarzyć ich nową mocą i powierzyć im misję kontynuowania Jego zbawczego dzieła wśród ludów całego świata. Ci słabi i załękni ludzie poprzez Jego moc i Jego obecność są w stanie podjąć zadanie ewangelizacji całego świata.

Lectio w. 15

I rzekł do nich: «Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!»

Ostatnie słowa Jezusa skierowane do Apostołów mają charakter uniwersalnego posłania. Jezus rozpoczyna je od wezwania „idźcie”, które oznacza dynamiczne powstanie z sytuacji smutku i rozpacz. Uczniowie słyszą wezwanie, aby iść na cały świat – nie tylko do ludu Izraela, gdyż Jezus swą zbawczą misją ogarnia wszystkie ludy i narody. Misja Apostołów ma mieć więc charakter dynamicznego przekazywania orędzia Pana. W świetle naszego tekstu są oni wezwani, aby być misjonarzami w drodze, którzy wychodzą z więzienia swego egoizmu ku nowym, nieodkrytym jeszcze przestrzeniom Miłości. Ich misja zostaje sprecyzowana jako głoszenie Ewangelii wszelkiemu stworzeniu. Głoszenie (gr. kerysso) oznacza uroczyste obwieszczanie czegoś w imieniu kogoś, kto cieszy się autorytetem. W tym kontekście jawią się oni jako głosiciele Dobrej Nowiny o zbawieniu dla całego świata. Innymi słowy są oni narzędziem Jezusa, który pragnie przez nich zbawić każdego człowieka. Ich kerygmat ma doprowadzić do Jezusa Chrystusa wszystkich ludzi, którzy nie znają go osobiście. Przedmiotem Dobrej Nowiny jest rzeczywistość przejścia ze śmierci grzechu do życia w łasce, z niewoli do wolności, z ciemności do światłości. Drogą do przyjęcia Bożego daru zbawienia jest otwarcie w wierze i nawrócenie. W centrum głoszenia apostolskiego jest droga prawdziwego szczęścia, która wiedzie poprzez chwalebny krzyż – znak mocy i mądrości Bożej ku zmartwychwstaniu.

Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony.

Tekst ten wyraża przekonanie pierwotnego Kościoła. Owocem głoszenia Dobrej Nowiny jest nawrócenie serca. Najwyraźniejszym znakiem tego nawrócenia jest wiara i chrzest. Jest to odpowiedź człowieka na zbawczą Miłość Boga. Zbawienie może więc urzeczywistnić się tylko wtedy, gdy człowiek w całej swojej wolności otwiera się na działanie Boga. Odrzucenie wiary i zamknięcie się na Boże orędzie prowadzi do potępienia. Wiara i chrzest włączają wszystkich wierzących do wspólnoty zbawienia. Przykładem takiej postawy są wierzący, którzy otwierają się na kerygmat głoszony przez św. Piotra po zesłaniu Ducha Świętego:

Dz 2,37-41 Gdy to usłyszeli, przejęli się do głębi serca: «Cóż mamy czynić, bracia?» - zapytali Piotra i pozostałych Apostołów. «Nawróćcie się - powiedział do nich Piotr - i niech każdy z was ochrzci się w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a weźmiecie w darze Ducha Świętego. Bo dla was jest obietnica i dla dzieci waszych, i dla wszystkich, którzy są daleko, a których powoła Pan Bóg nasz». W wielu też innych słowach dawał świadectwo i napominał: «Ratujcie się spośród tego przewrotnego pokolenia!». Ci więc, którzy przyjęli jego naukę, zostali ochrzczeni. I przyłączyło się owego dnia około trzech tysięcy dusz.

w. 17-18

Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże brać będą do rąk, i jeśliby co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, i ci odzyskają zdrowie».

Do zewnętrznych znaków, które będą czynić wierzący należą: wypędzenie złych duchów, mówienie językami, odporność na trucizny i uzdrawianie chorych. Tę samą moc, którą miał Jezus podczas swojego ziemskiego życia (wyrzucanie złych duchów oraz uzdrawianie chorych) będą także posiadać wszyscy wierzący w Niego. Wzmianka o węzach i truciźnie może w sposób obrazowy nawiązywać do duchowej walki wyznawców Jezusa z mocami ciemności. Mamy tu także aluzję do prorocтва Iz 11,8 - Niemowlę igrać będzie na norze kobry, dziecko włoży swą rękę do kryjówki żmii. Potwierdzeniem słów Jezusa jest epizod, który spotyka św. Pawła w drodze do Rzymu – Dz 28,3-6

Kiedy Paweł nazbierał wielką naręcz chrustu i nałożył do ognia żmija, która wypełzła na skutek gorąca, uczepiła się jego ręki. Gdy tubylcy zobaczyli gada, wiszącego u jego ręki, mówili jeden do drugiego: «Ten człowiek jest na pewno mordercą, bo choć wyszedł cało z morza, bogini zemsty nie pozwala mu żyć». On jednak strząsnął gada w ogień i nic nie ucierpiał. Tamci spodziewali się, że opuchnie albo nagle padnie trupem. Lecz gdy długo czekali i widzieli, że nie stało mu się nic złego, zmieniawszy zdanie mówili, że jest bogiem.

Znaki, o których mowa w naszym tekście znane są także w opisie pierwotnej misji Kościoła zawartej w Dziejach Apostolskich (3,1nn; 9,32nn; 14,8nn; 16,16nn; 19,13nn; 28,3nn). Wskazują one na szczególne charyzmaty we wspólnocie pierwotnego Kościoła, która z wiarą otwiera się na zbawcze orędzie Pana.

w. 19

Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga.

Krótki opis wniebowstąpienia wzoruje się na historii Elaisza – 2 Krl 2,11 - Podczas gdy oni szli i rozmawiali, oto zjawił się wóz ognisty wraz z rumakami ognistymi i rozdzielił obojgu: a Elasz wśród wichru wstąpił do nieba. Wniebowstąpienie Jezusa jest wejściem do chwały uwielbienia i do pełni władzy. Zasiadanie po prawicy Boga wskazuje na udział w Jego królowaniu. Wyraża to dobrze Ps 110,1-3

Siądź po mojej prawicy, aż Twych wrogów położę jako podnózek pod Twoje stopy.

Twoje potężne berło niech Pan rozciągnie z Syjonu:

Przy Tobie panowanie w dniu Twej potęgi, w świętych szatach będziesz.

Z łona jutrzeńki jak rośnię Cię zrodziłem.

Według Ps 16 po prawej stronie Boga zasiadają ci, którzy doświadczą pełnej radości o szczęścia wiecznego:

Ukażesz mi ścieżkę życia,

pełnię radości u Ciebie,

rozkosze na wieki po Twojej prawicy.

Także stare wyznanie wiary w Ef 1,20-23 wskazuje na wywyższenie Jezusa - ...wskrzesił Go z martwych i posadził po swojej prawicy na wyżynach niebieskich, ponad wszelką Zwierzchnośćią i Władzą, i Mocą, i Panowaniem, i ponad wszelkim innym imieniem wzywany nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym. I wszystko poddał pod Jego stopy, a Jego samego ustanowił nade wszystko Głową dla Kościoła, który jest Jego Ciałem, Pełnią Tego, który napełnia wszystko wszelkimi sposobami.

W opisie wniebowstąpienia Jezusa i Jego zasiadaniu po prawicy Boga św. Marek ukazuje wypełnienie się proroctwa Daniela na temat Syna Człowieczego:

Dn 7,14

Powierzono Mu panowanie, chwałę i władzę królewską, a służyły Mu wszystkie narody, ludy i języki.

Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie.

Jezus wywyższony po prawicy Ojca jest gwarantem owocności misji Jego uczniów. Z nieba obdarza swych uczniów mocą, dzięki której mogą się stawać świadkami zbawienia

. w. 20

Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdził naukę znakami, które jej towarzyszyły.

Odpowiedzią uczniów na wezwanie Jezusa jest ich pójście i głoszenie Dobrej Nowiny. Bez żadnej dyskusji i bez narzekania wypełniają oni nakaz Mistrza. Stają się w ten sposób Jego narzędziami w dziele zbawienia świata. Przysłówek „wszędzie” (gr. pantakchu) wskazuje na uniwersalistyczny i dynamiczny wymiar ich misji. Na swojej drodze ku Niebu nie są sami. Spotykają na niej Boga, który w osobie Jezusa Chrystusa i w mocy Ducha Świętego współdziałał z nimi i potwierdza cudami ich nauczanie. Spotykają na niej także człowieka, któremu pragną głosić Ewangelię zbawienia. Apostołowie wypełniający wolę swego Mistrza doświadczają zbawczej mocy Ewangelii w swoim życiu i w życiu tych, których spotykają na swojej drodze.

Meditatio

Jezus odchodzący do domu Ojca żegna się ze swymi uczniami przekazując im ostatnie słowa otuchy i polecenia. Jego wniebowstąpienie nie jest definitywnym rozstaniem ze swymi uczniami, lecz nową, chwalebłą obecnością. W mocy Ducha Świętego Jezus jest obecny w Kościele w sakramentach świętych i w Słowie Bożym. Zmartwychwstał Pan zasiadający po prawicy Ojca pragnie współdziałać z wierzącymi we wszystkich miejscach i w każdym czasie. Nie zraża się On niewiarą i słabością swoich uczniów, gdyż widzi ich życie jako nieustanny proces dojrzewania i poznawania swej ludzkiej tożsamości jako dziecka Bożego. Jezus jest Pedagogiem, który potrafi dostrzec cel ludzkiej wędrówki, uszanować wolność wyboru różnych dróg i wzmocnić w człowieku to, co pozytywne. Jezus wzywa każdego wierzącego do dynamizmu i optymizmu wypływającego ze Jego stałej asystencji w dziele zbawiania świata. W wezwaniu „idźcie i głoscie Ewangelię” zawarte jest orędzie do wychodzenia z marazmu, z egoizmu, z pesymizmu i z samotności do życia dynamicznego, pełnego różnych barw, radości, służby innym i wspólnoty serc. W świetle tajemnicy Wniebowstąpienia uczniowie mogą lepiej zrozumieć tryumf Jezusa na ziemi nad władcą tego świata. Jezus jako Pan i Zbawiciel zasiada w niebieskiej chwale po prawicy Ojca. Jego zbawcze dzieło całkowicie

PARAFIA PW. ŚW. KRZYZA LUTNICKA BOŻE WSTĄPIENIE DO NIEBA
wypełniać. Jesli nie wykracza poza ziemską rzeczywistość. Stając się naśladowcami i świadkami Jezusa w mocy Ducha Świętego kierujemy nasze życie ku
Niebu. Tylko na takiej drodze całkowitego zaufania Bogu możemy poczuć głęboka radość i spełnienie. Wszystkie drogi – choćby
najwspanialsze i najcudowniejsze – jeśli nie prowadzą do Nieba są tylko ułudą i pozornym szczęściem.

Contemplatio

Pan Jezus w Niebo wstępuje,
Niech się lud wierny raduje,
Wesoło Bogu śpiewajmy,
Na cześć Jego zawołajmy:
Alleluja, Alleluja! Już Go niebieskie witają
Zastępy, chwałę Mu dają.
Aniołowie się ruszyli
I jako Boga uczcili:
Alleluja, Alleluja! Chrystus Pan wstąpił dnia tego
Do królestwa niebieskiego.
Równy w bóstwie Ojcu swemu
Usiadł po prawicy Jemu:
Alleluja, Alleluja! Gotuje nam miejsce w Niebie,
Chcąc nas wszystkich mieć u siebie.
Więc mu wesoło śpiewajmy,
Chwałę Bogu oddawajmy:
Alleluja, Alleluja! W niebiescy już dziedzicami,
Porównani z aniołami
W towarzystwo nas przyjmują
I za to Bogu dziękują:
Alleluja, Alleluja! Niechaj ustępuje trwoga,
Mamy Zbawiciela, Boga.
Szatan, grzech i śmierć zwalczona,
Przez Chrystusa potłumiona:
Alleluja, Alleluja! Posyła Ducha Świętego,
Aby strzegł serca naszego;
Aby nas cieszył i bronił
I od czarta nas zasłonił:
Alleluja, Alleluja! Apostołowie, patrzajcie,
Za Nim w Niebo spoglądajcie.
Jezus ten, co od nas wzięty,
Przyjdzie świat sądzić, Pan święty:

Actio/oratio

Czy i w jaki konkretny sposób daję w swoim życiu świadectwo o Jezusie? Czy stąpając po ziemi nie zapominam o miejscu, które czeka na mnie w Niebie? Czy dostrzegam w swoim życiu owoce Ducha świętego - miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie (Gal 5,22-23)? Czy moje życie jest uwielbieniem Boga Trójjedynego? Czy droga mej życiowej wędrówki jest ukierunkowana ku Niebu?

Ks. Mirosław Stanisław Wróbel

Instytut Nauk Biblijnych KUL Jana Pawła II

Lublin